Rakkaat läheiset, hyvät ystävät,

kiitos, että olette tänään täällä saattamassa Helena Marjatta Koskista – meille kaikille Heleä – viimeiselle matkalleen.

Hele syntyi Tampereella 21. lokakuuta 1962. Siellä hän oppi sen suoraryhtisen tavan katsoa maailmaa, jossa lämpö ja järjestys kulkevat käsi kädessä. Hän opiskeli kauppatieteitä, teki pitkän uran taloushallinnossa ja toimi talouspäällikkönä tavalla, joka oli hänelle luontevaa: tarkasti, reilusti ja ihmisiä arvostaen. Hän piti numeroista huolta, jotta ihmiset saivat keskittyä työhönsä. Ja työpäivän jälkeen hän piti meistä muista huolta.

Meidän perheemme kasvoi Heleä kuunnellen. Hänellä oli rauhoittava ääni ja viisas katse, joihin mahtui tilaa myös toisen ajatuksille. Lämpimät kädet löysivät taikinasta juuri oikean sitkon, ja korvapuustien tuoksu oli usein ensimmäinen kotiinpalon merkki. Pihan perällä kasvoi kesäisin rivissä yrttejä ja marjapensaita, ja syksyllä hän laski tarkkaan, paljonko purkkeja vielä mahtuu kellariin. Kun ilta tuli, pöydälle levittyi sudoku, ja kävely joen varrella tasasi ajatukset niin, että seuraavan päivän suunnitelmat olivat valmiit jo ennen aamiaista.

Hele oli elämänkumppanini 37 vuoden ajalta ja paras ystäväni. Yksi muisto palaa yhä kirkkaana: ensimmäinen yhteinen Lapin vaellus. Myrsky tuli päälle yllättäen ja pakotti meidät samaan makuupussiin. Siellä, tuulen ulvoessa kankaan läpi, me nauroimme aamunkoittoon. Se oli Helelle ominaista: kun olosuhteet kiristyivät, hän löysi tavan keventää, nähdä olennaisen ja tehdä tilaa lämmölle.

Hän piti lupauksista kiinni. Se koski pientä ja suurta, työtä ja kotia. Oikeudenmukaisuus ei ollut Helelle sana, vaan tapa olla toisten kanssa. Niin myös vapaaehtoistyössä MLL:n kautta: hän astui perheiden arkeen hiljaisesti,

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

konkreettisesti, jättämättä jälkeensä muuta kuin sen tunteen, että olemme tärkeitä.

Tänään meitä on monta, joilla on oma Hele-muistomme. Emmi ja Olli, teille äiti antoi selkänojan ja suunnan. Sanni, sinä sait anopin, joka kysyi oikeaan aikaan oikean kysymyksen. Pekka ja Katri, te tunsitte sen sisaren, joka osasi sekä nauraa että neuvotella. Ja me kaikki kaipaamme hänen viestejään, jotka tulivat juuri silloin kun piti, sanoilla jotka asettuivat paikalleen kuin palapelin viimeinen pala.

Menetys on tosi, mutta niin on sekin, mitä jäi. Hele jätti meille tavan katsoa toisiamme lempeästi ja toimia täsmällisesti. Hän toivoi, että ihmiset muistaisivat häntä jatkamalla pientä hyvää arjessa. Se voi olla naapurille kannettu kauppakassi, ylimääräinen pullaviipale työpaikan keittiössä, tai viesti, jossa lukee: “Miten sinä oikeasti voit?”

Siinä on lohtumme ja tehtävämme. Kun jatkamme arkea, voimme valita Helestä tutun linjan: vastuu ennen kiirettä, oikeus ennen oikoteitä, perheen ja yhteyden puolella silloinkin, kun helppo olisi vaieta.

Rakas Hele, kiitos yhteisistä vuosista, siitä naurusta, joka kesti myrskyn yli, ja siitä rohkeudesta, joka teki kodista turvapaikan. Me laskemme sinut nyt Kaikkivaltiaan käsiin.

Me jatkamme matkaa sinun laillasi: hiljaa, varmasti, toisiamme kuunnellen – ja uunipelti valmiina, jos joku tarvitsee lisää pullaa.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi